

มาตรฐานรายงานทางการเงินชุดเล็ก (TFRS for NPAEs)

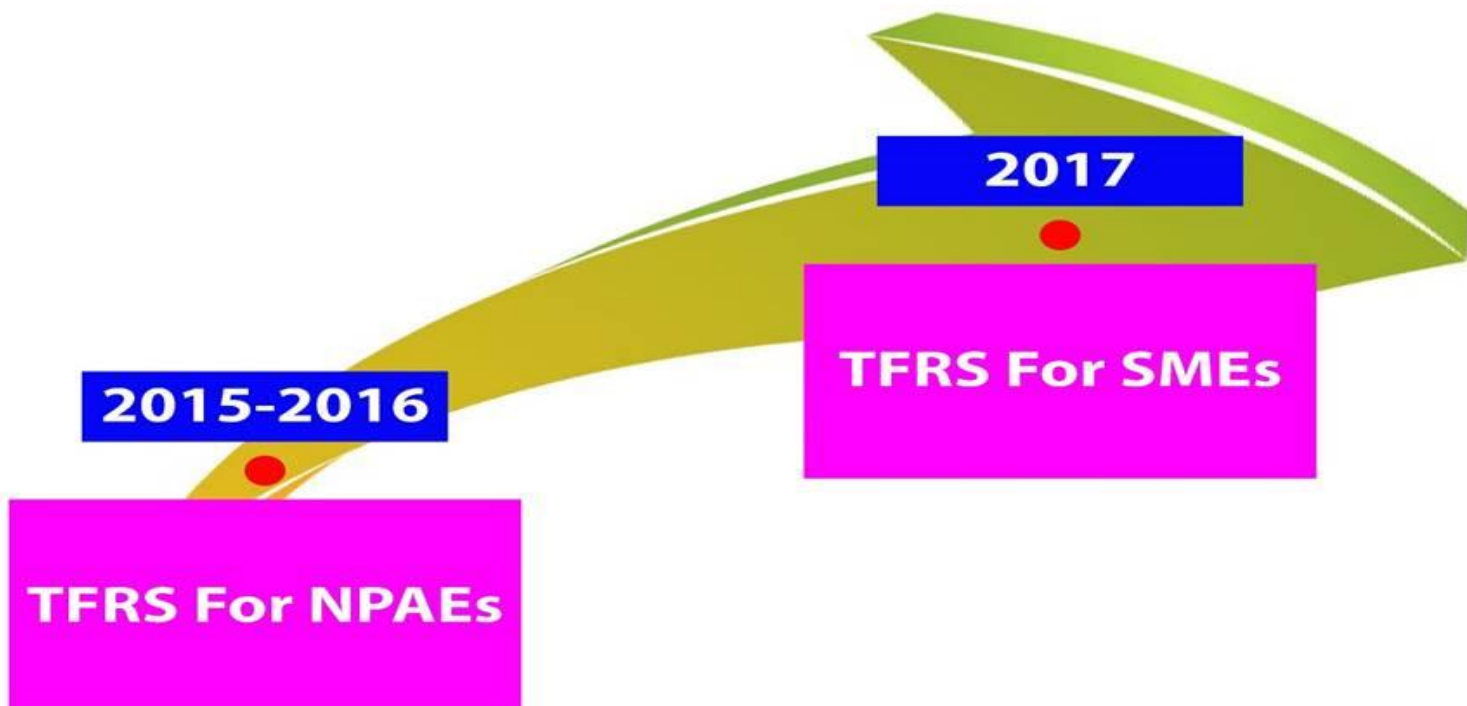
กับการพัฒนาสู่ระดับสากล

โดย รศ.ดร.วรศักดิ์ ทุมมานนท์

ประธานคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชี สภาวิชาชีพบัญชี

ตอนที่ 1

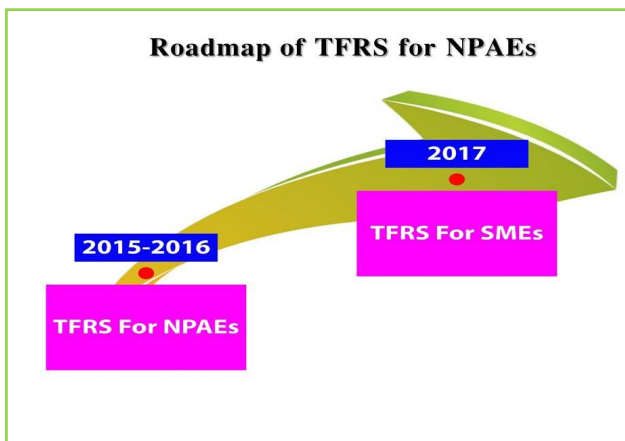
Roadmap of TFRS for NPAEs

มาตรฐานรายงานทางการเงินชุดเล็ก (TFRS for NPAEs) กับการพัฒนาสู่ระดับสากล (ตอนที่ 1)

พวกเรานักบัญชีและผู้สอบบัญชี รวมถึงผู้บริหารกิจการคงทราบกันดีว่ามาตรฐานการรายงานทางการเงินของไทยชุดเล็ก หรือ ที่เราเรียกกันว่ามาตรฐาน NPAEs (2554) ได้มีการประกาศใช้โดยสภาวิชาชีพบัญชี มาเป็นระยะเวลา 4 ปีเศษแล้ว ซึ่งถ้าเปรียบเทียบกับช่วงชีวิตของคนเรา ก็ถือว่าไม่น้อยทีเดียว โดยมาตรฐานฯ ดังกล่าวให้ถือปฏิบัติกับบริษัทจำกัดและห้างหุ้นส่วนเป็นสำคัญ ซึ่งมีกลุ่มกิจการที่ต้องใช้มาตรฐานฯ ฉบับนี้เรือนแสนเท่าที่ผู้เขียนทราบมา แต่เมื่อไม่นานที่ผ่านมาเอง มีผู้สนใจได้สอบถามมายังผู้เขียนว่ามาตรฐานฯ ชุดนี้จะอยู่ควบคู่กับการทำงานของพวกเราคือนักบัญชีและผู้สอบบัญชีตลอดจนผู้บริหารกิจการไปอีกนานสักเท่าไร และมีแนวโน้มที่มาตรฐานฯ ชุดนี้จะเคลื่อนไปในทิศทางอย่างไร บ้างก็เข้าใจว่ามาตรฐานฯ ชุดนี้จะเปลี่ยนไปเป็นเรียบเรียงจาก IFRS for SMEs แต่ยังไม่ทราบว่าเป็น version ไหน บ้างก็ว่ามาตรฐานฯ ชุดนี้น่าจะยังอยู่ต่อไป แต่จะมีมาตรฐานฯ ใหม่ที่เรียบเรียงจาก IFRS for SMEs เป็นทางเลือก เป็นต้น

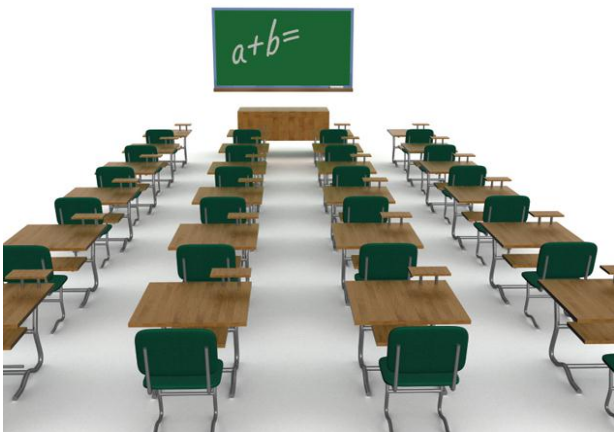
เพื่อสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องนี้ จึงเป็นดำริของคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานบัญชีให้ผู้เขียนช่วยเขียนบทความเพื่อชี้แจงแถลงไข

ในเรื่องนี้ บทความนี้จึงจัดทำเพื่อให้ผู้สนใจทั่วไปได้ทราบถึงภูมิหลังของมาตรฐานการรายงานทางการเงินของไทยชุดเล็กที่ใช้อยู่ในปัจจุบันว่ามีความเป็นมาอย่างไร เพราะที่ผ่านมาหลายคนก็ยังไม่รู้ที่มาที่แท้จริงของมาตรฐานฯ ชุดนี้ นอกจากนี้ ที่อยากรู้มากที่สุดก็คือมาตรฐานฯ ชุดนี้กำลังจะเคลื่อนย้ายไปในทิศทางใด ก่อนอื่นเราคงจะขอมาทำความเข้าใจกับมาตรฐานฯ ปัจจุบันสำหรับ NPAEs ก่อนว่าเกิดขึ้นมาด้วยเหตุผลใด และทำไมจึงมาเป็นข้อกำหนดทางบัญชีอย่างที่พวกเราเห็น คำตอบในเรื่องนี้ก็คือมาตรฐานฯ ชุดนี้เกิดจากความดำริของอดีตนายกสภาวิชาชีพบัญชีฯ คือ ศาสตราจารย์เกียรติคุณเกษรี ณรงค์เดช ในเวลานั้นที่เล็งเห็นความสำคัญของการที่กิจการ NPAEs ซึ่งไม่มีส่วนได้เสียใดๆ ต่อสมบัติของสาธารณะชนน่าจะมีกรอบแนวคิดในการจัดทำบัญชีและมาตรฐานการรายงานทางการเงินที่แตกต่างไปจากมาตรฐานฯ ที่พวกเราเคยใช้กันอยู่ซึ่งอาจจะเหมาะกับกิจการขนาดใหญ่ที่มีการระดมเงินทุนจากตลาดทุนหรือมีส่วนได้เสียต่อสมบัติสาธารณะที่พวกเราเรียกกันว่า PAEs นั่นเอง

พวกเราคงทราบดีว่าก่อนหน้าปี 2554 การจัดทำบัญชีและการจัดทำรายงานทางการเงินของกิจการในบ้านเราไม่ว่าจะเป็นบริษัทจำกัดหรือห้างหุ้นส่วนต่างอยู่บนหลักการพื้นฐานของมาตรฐานฯ ฉบับเดียวกันซึ่งเรียบเรียงมาจาก IFRS เป็นส่วนใหญ่ แม้จะมีบางฉบับที่เรียบเรียงจาก US GAAP และมีอยู่ฉบับเดียวที่กำหนดขึ้นโดยคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชีของประเทศไทยก็ตาม เพียงแต่มีการผ่อนผันมาตรฐานฯ จำนวน 8 ฉบับให้กับกิจการที่ในเวลานั้นเรียกว่ากิจการที่ไม่ใช่บริษัทมหาชน

พวกเราคงนึกออกว่ามาตรฐานฯ ที่มีการ
ผ่อนผันการบังคับใช้ให้กับกิจการที่ไม่ใช่บริษัท
มหาชนมีมาตรฐานฯ ฉบับใดบ้าง หนึ่งในจำนวนนั้นก็คือ
การจัดทำงบกระแสเงินสด การจัดทำงบการเงินรวม
การเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลและกิจการที่เกี่ยวข้อง
และการทบทวนการต่ออายุค่าของสินทรัพย์
นั่นเอง พวกเราจึงเกิดคำถามว่าแล้วอยู่ที่ๆ ทำไมไม่
ยึดวิธีการแบบนี้อีกต่อไปในการบังคับใช้มาตรฐาน
การบัญชี คำตอบคือมาตรฐานฯ ส่วนที่ไม่ได้รับการ
ผ่อนผันก็ยังยากต่อการนำไปถือปฏิบัติอยู่ดี เช่น
มาตรฐานฯ ที่ว่าด้วยประมาณการหนี้สิน ซึ่งมีแนวคิด
ในเรื่องการกำหนดประมาณการหนี้สินที่อิงอยู่กับการ
ประมาณรายจ่ายในอนาคต (หากการจ่ายตามภาระ

ผูกพันนั้นเกินกว่า 1 รอบบัญชี) แล้วใช้วิธีการคิดลด
กลับมาเป็นมูลค่ายุติธรรมดูไปดูมาช่างซับซ้อนเกินไป
ในการนำมาถือปฏิบัติ หรือหากกิจการถือครอง
สินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่มีอายุกำหนดไม่ได้แน่นอน เช่น
ลิขสิทธิ์ เครื่องหมายการค้า หากไม่ต้องตัดจำหน่าย
แต่ต้องทดสอบการต่ออายุค่าเมื่อมีข้อบ่งชี้ ก็คงจะเป็น
เรื่องยาก ถ้าเชิญหมอลักษณ์มาฟังจริงไปเลยทำให้ตัด
จำหน่ายก็ไปเลย น่าจะง่ายกว่าไหม ดังนั้น ถ้าพวก
เรายังยืนยันยืนยันที่จะใช้มาตรฐานฯ ชุดเล็กกันต่อไป
โดยไม่พิจารณาเปลี่ยนมาเป็นวิธีแยกมาตรฐานฯ
สำหรับกิจการ NPAEs ออกมาโดยเฉพาะและยังคง
ใช้มาตรฐานฯ ชุดเดียวกันต่อไป ก็น่าจะสร้างภารกิจ
และต้นทุนในการจัดทำบัญชีให้บรรดากิจการ
NPAEs ไม่น้อย

ขอยกตัวอย่างเช่น นับแต่ปี 2554 เป็นต้นมา
หากพวกเราซึ่งเป็นกิจการ NPAEs ยังคงใช้มาตรฐาน
ฯ ชุดเดียวกับกิจการ PAEs ต่อไป พวกเราคงจะขอ
ลาออกจากการเป็นนักบัญชีของกิจการอย่างไม่อาจ
หลีกเลี่ยง แถมทางเจ้าของกิจการก็คงอยากให้ออก
เช่น มาตรฐานฯ ชุดที่ใช้กับ PAEs ในปัจจุบัน
กำหนดให้กิจการทบทวนอายุการให้ประโยชน์ มูลค่า
คงเหลือ และวิธีคิดค่าเสื่อมราคาของสินทรัพย์
ประเภทที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ทุกสิ้นรอบบัญชี
ในทางปฏิบัติ ผู้เขียนเชื่อว่าการทบทวน

สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องไปพึ่งพิงผู้คนหลายฝ่าย
ในองค์กร ฝ่ายอะไรก็ยังไม่รู้เลยว่าที่ว่าต้องไปพึ่งพิง
แถมกำหนดให้กิจการต้องทบทวนทุกสิ้นรอบบัญชีอีก
ต่างหาก นักบัญชีอย่างพวกเราคงบ่นว่าใครจะไปทำ
ไหว โดยเฉพาะหากทรัพย์สินถาวรถือเป็น
องค์ประกอบสำคัญของการดำเนินธุรกิจและมี
มากมายหลายพันรายการ นอกจากนี้ มาตรฐานฯ ชุด
ที่ใช้กับ PAEs ในปัจจุบัน ยังสนับสนุนให้กิจการใช้
นักคณิตศาสตร์ประกันภัยในการคำนวณเงินสำรอง
ชดเชยกฎหมายแรงงานซึ่งเป็นผลพวงจากการที่
กิจการมีนโยบายระบุชัดเจนให้มีการเลิกจ้างพนักงาน
ที่อายุ 55 ปี หรือ 60 ปี ข้อกำหนดเช่นนี้ทำให้กิจการ
ขนาดเล็กอย่างพวกเรา

แถมไม่ได้มีส่วนได้เสียใดๆ ต่อสมบัติของ
สาธารณะชนต้องมีต้นทุนในการว่าจ้างนัก
คณิตศาสตร์ประกันภัยจำนวนหนึ่งอย่างไม่อาจ
หลีกเลี่ยงได้ แม้มาตรฐานฯ จะแค่สนับสนุนให้
กิจการใช้นักคณิตศาสตร์ประกันภัยในการคำนวณเงิน
สำรองดังกล่าว แต่ในทางปฏิบัติ ผู้สอบบัญชีมัก
สะตอกใจมากกว่าที่จะเห็นกิจการใช้บริการของนัก
คณิตศาสตร์ประกันภัยในการคำนวณเงินสำรองฯ

ในที่สุดมาตรฐานฯ ชุดเล็กปัจจุบันจึงเกิดขึ้น จากดำริของท่านนายกสภาวิชาชีพบัญชี ในเวลานั้น ด้วยความคิดที่ว่าในเมื่อกิจการ NPAEs ซึ่งชื่อก็บอก อยู่แล้วว่าไม่มีส่วนได้เสียต่อสมบัติของสาธารณะ แลกลุ่มผู้ใช้หลักของข้อมูลทางบัญชีก็คือเจ้าของที่เป็นฝ่าย จัดการของกิจการเป็นสำคัญ หากต้องมาอยู่ในข่ายให้ จัดทำบัญชีโดยใช้มาตรฐานฯ ชุดเดียวกับกิจการพวก PAEs ต่อไป แม้จะมีการผ่อนผันไป 8 ฉบับแล้วก็ตาม ก็คงจะเป็นภารกิจอันใหญ่หลวงและมีต้นทุนในการ จัดทำบัญชีมากเกินไปอยู่ดี จึงจำเป็นที่สภาวิชาชีพบัญชี ในเวลานั้นจะต้องมีการจัดทำมาตรฐานฯ ขึ้นมาชุดหนึ่ง เพื่อให้ง่ายต่อการที่กิจการ NPAEs จะนำไปถือปฏิบัติ โดยเมื่อมีการออกตัวของมาตรฐานฯ ฉบับนี้ ก็ได้รับการ ตอรับเป็นอย่างดีในแง่ของนักบัญชีและผู้สอบ บัญชี ตลอดจนผู้บริหารกิจการที่เคยบ่นว่ากิจการของ ตนก็ไม่ได้ไปกู้เงินใครมาใช้ แลม่มีการกระจายหุ้น ผ่านตลาดหลักทรัพย์ฯ ยังจะให้ทำบัญชีด้วยหลักการที่ สลับซับซ้อนไปเพื่ออะไร ผู้เขียนก็ขอขอบพระคุณ อาจารย์ 4 มหาวิทยาลัยที่ท่านนายกสภาวิชาชีพบัญชี ในเวลานั้นแต่งตั้งขึ้นเป็นคณะทำงานชุดหนึ่งซึ่งทำ หน้าที่ในการจัดทำข้อกำหนดของมาตรฐานฯ ดังกล่าว จนเป็นผลสำเร็จ เรียกว่ามีการปรับแต่งข้อกำหนดอยู่ หลายตลบกว่าจะเป็นข้อกำหนดของมาตรฐานฯ ที่ สามารถนำไปใช้ได้จริงในทางปฏิบัติโดยสอดคล้องกับ ปรัชญาว่าผู้ใช้งบการเงินหลักคือเจ้าของที่เป็นฝ่าย จัดการของกิจการนั่นเองบวกกับการมีต้นทุนต่ำในการ จัดทำบัญชี

พจน์ที่มาตรฐานฯ ชุดเล็กสำหรับกิจการ NPAEs คลอดออกมา หลายฝ่ายก็ตั้งคำถามว่า มาตรฐานฯ ชุดนี้มีแหล่งที่มาจากไหน อ่านดูแล้ว เหมือนเอามาจากหลายแหล่งมารวมกัน คำตอบก็คือ มาตรฐานฯ ชุดนี้เรียบเรียงจากมาตรฐานฯ (2550) ที่ กิจการไม่ว่าจะเป็นบริษัทมหาชนหรือไม่ เคยใช้กันอยู่ ก่อนหน้า บวกด้วยการนำข้อกำหนดบางเรื่องที่มีอยู่ใน IFRS for SMEs (2009) เช่น การไม่อนุญาตให้ กิจการตีราคาทรัพย์สินใหม่ การกำหนดให้กิจการตัด จำหน่ายสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่มีอายุกำหนดไม่ได้ แน่นนอน 10 ปี เป็นต้น นอกจากนี้ ในการเรียบเรียง มาตรฐานฯ ชุดนี้ ยังได้มีการนำบรรยากาศการผ่อนผัน มาตรฐานฯ 8 ฉบับในอดีตให้กับกิจการที่มีใช้บริษัท มหาชนมารวมไว้ด้วย เช่น ไม่กำหนดให้กิจการจัดทำ งบกระแสเงินสดเหมือนอย่างที่เคยกำหนดไว้ ไม่กำหนดให้จัดทำงบการเงินรวมแม้มีโครงสร้างการ ดำเนินงานที่เป็นกลุ่มกิจการ ยกเว้นเพียงเรื่องเดียวที่ ผ่อนผันต่อไปไม่ได้อีกแล้วก็คือเรื่องการทบทวนการ ต้อยค่าของสินทรัพย์ แต่ก็เป็นที่โชคดีของพวกเราอีก ว่าการต้อยค่าของสินทรัพย์ภายใต้มาตรฐานฯ ฉบับนี้ จะมุ่งเน้นไปที่การต้อยค่าแบบถาวร ฟังดูแล้วว่าการ ต้อยค่าของสินทรัพย์มีแบบถาวรหรือชั่วคราวด้วยหรือ คำตอบคือมี กล่าวคือสินทรัพย์เหล่านี้มักเป็นสินทรัพย์ ที่กิจการไม่มีโอกาสจะนำกลับมาใช้งานอีกต่อไป เหลือ แค่เพียงขายเป็นเศษเหล็กนั่นเอง เพียงแต่ราคาที่ กิจการคาดว่าจะขายได้สุทธิเกิดอาการหลดลู่ลงลงไปต่ำ กว่ามูลค่าตามบัญชี จึงเป็นที่มาของผลขาดทุนจากการ ต้อยค่าที่กิจการต้องรับรู้

...โปรดติดตามต่อใน ตอนที่ 2

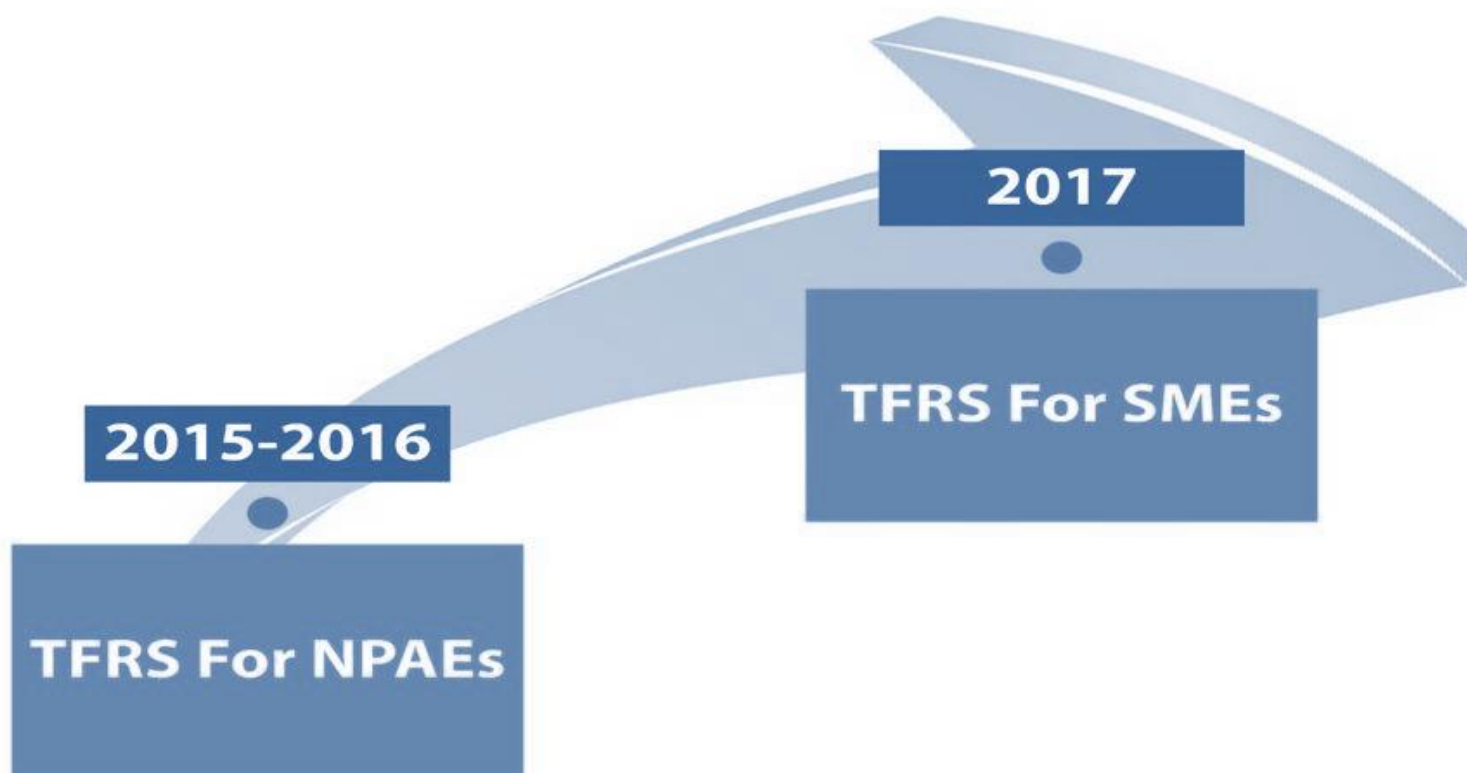
มาตรฐานรายงานทางการเงินชุดเล็ก (TFRS for NPAEs) กับการพัฒนาสู่ระดับสากล

โดย รศ.ดร.วรศักดิ์ ทูมมานนท์

ประธานคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชี สภาวิชาชีพบัญชี

ตอนที่ 2

Roadmap of TFRS for NPAEs

มาตรฐานรายงานทางการเงินชุดเล็ก (TFRS for NPAEs) กับการพัฒนาสู่ระดับสากล (ตอนที่ 2)

สำหรับประเด็นที่ผู้เขียนเชื่อว่าโดนใจผู้ทำบัญชีและผู้สอบบัญชี ตลอดจนเจ้าของกิจการก็คือมาตรฐานฯ ชุดเล็กได้ลดข้อกำหนดเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลในหมายเหตุประกอบงบการเงินลงไปหลายประเด็นจนหมายเหตุประกอบงบการเงินดูแล้วเบาบางลงไปเยอะเมื่อเทียบกับสมัยก่อน ผู้ใช้งบการเงินอ่านดูแล้วต้องมโนภาพว่าอีกนานกว่าจะอ่านจบ ตัวอย่างเช่น ไม่บังคับให้กิจการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลหรือกิจการที่เกี่ยวข้องกัน ไม่บังคับให้กิจการเปิดเผยรายงานแยกตามส่วนงาน ไม่บังคับให้กิจการเปิดเผยค่าใช้จ่ายตามลักษณะ แม้ค่าใช้จ่ายในงบกำไรขาดทุนจะแสดงตามหน้าที่ ผิดกับมาตรฐานฯ ชุดใหญ่ที่ใช้กับ PAEs กิจการต้องเสียเวลาแจกแจงค่าใช้จ่ายแยกตามลักษณะในหมายเหตุประกอบงบการเงิน เช่น วัตถุดิบใช้ไป ผลประโยชน์พนักงาน เรียกว่าแทบเหมือนเป็นการชดเชอค่าใช้จ่ายในระบบบัญชีแยกประเภทมาแล้วแบบหมดเปลือก นอกจากนี้มาตรฐานฯ ชุดนี้พยายามลดการใช้หลักมูลค้ายุติธรรมลงไปจนหลงเหลืออยู่แค่กับสินทรัพย์บางรายการ เช่น เงินลงทุนชนิดเพื่อค้า หรือเพื่อขายเป็นต้น เนื่องจากกิจการน่าจะพอลูกค้ายุติธรรมของเงินลงทุนเหล่านี้ได้สบายๆ โดยไม่มีต้นทุนสูงจาก

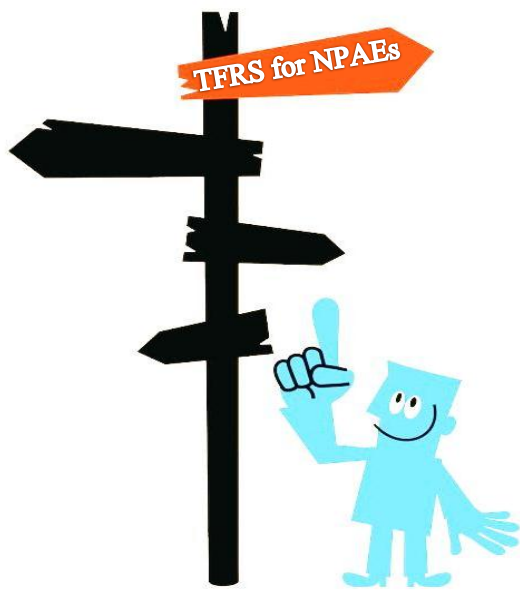
www.set.or.th เป็นต้น

ที่สำคัญไปกว่านั้นคือมาตรฐานฯ ชุดเล็กไม่พยายามเพิ่มภารกิจให้กับนักบัญชีและผู้ที่เกี่ยวข้องมากจนเกินไปนัก เช่น กำหนดให้ทบทวนอายุการให้ประโยชน์ มูลค่าคงเหลือ และวิธีคิดค่าเสื่อมราคาของสินทรัพย์ประเภทที่ดิน อาคารและอุปกรณ์อย่างสม่ำเสมอ ไม่ใช่ให้ทบทวนทุกสิ้นปีเหมือนมาตรฐานฯ ชุดใหญ่ โดยคำว่าสม่ำเสมอนี้ก็อยู่ที่กิจการจะกำหนดกันเองตามความเหมาะสมว่าทุกกี่ปีครั้ง นอกจากนี้การรับรู้ประมาณการหนี้สินหากการจ่ายตามภาระผูกพันนั้นเกินกว่า 1 รอบบัญชีก็ไม่จำเป็นต้องอาศัยการประมาณรายจ่ายในอนาคตและใช้วิธีการคิดลดแต่อย่างใด เพียงแค่ประมาณการรายจ่ายที่ถือเป็นตัวแทนที่ดีที่สุดของรายจ่ายนั้นๆ หากกิจการจะต้องจ่ายรายจ่ายนั้นๆ ในรอบบัญชีปัจจุบัน เรียกว่าอะไรมันจะพิเศษขนาดนี้

กล่าวโดยสรุปข้อกำหนดที่สำคัญๆ ของมาตรฐานฯ ชุดนี้ก็คือไม่กำหนดให้กิจการต้องจัดทำงบกระแสเงินสด รวมทั้งงบการเงินรวม ซึ่งก็ลดภารกิจในการจัดทำบัญชีลงไปได้อย่างมาก รวมทั้งการจัดทำงบกำไรขาดทุนก็ให้จัดทำแบบธรรมดาไม่ถึงขั้นต้องจัดทำกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอย่างที่กิจการ PAEs จัดทำกันอยู่ แต่ก็ทำให้นักบัญชีบางคนบ่นว่าผลเสียอยู่เหมือนกัน เพราะความรู้ในการจัดทำงบการเงินเหล่านี้ก็เลยส่งคืนอาจารย์ที่เคยประสิทธิ์ประสาทความรู้ในเรื่องนี้ให้ไปหมดเกลี้ยงแล้ว เพราะสมัยเรียนปริญญาตรี ทุกหลักสูตรปริญญาตรีที่เปิดสอนทางด้านการบัญชีก็จะอิงการเรียนการสอนไปตามมาตรฐานฯ ชุดใหญ่ (TFRS for PAEs) เป็นสำคัญ เรียกว่าอาจารย์ก็สอนกันมาหมดไม่ว่าจะเป็นเรื่องการจัดทำงบกระแสเงินสด งบการเงินรวม หรือแม้แต่งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จก็ตาม จนวันนี้พอหลุดออกจากรั้วมหาวิทยาลัยมานานๆ เมื่อไม่จัดทำงบการเงินเหล่านี้เสียมานานๆ เขาก็เลยเข้าป่าเขารกเข้าตงกันไปหมดแล้ว

ข้อกำหนดที่สำคัญ ๆ ของมาตรฐานฯ ชุดนี้อีกเรื่องหนึ่งก็คือมาตรฐานฯ สำหรับ NPAEs ไม่กำหนดให้กิจการต้องเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลหรือกิจการที่เกี่ยวข้องกัน เรียกว่าพวกผู้บริหารของเราจะมีการจ่ายค่าตอบแทนผู้บริหารรายสำคัญเยอะแยะขนาดไหน คงไม่มีใครมาทราบเรื่องของเรา หรือมีการคิดราคาโอนของสินค้าหรือบริการระหว่างกิจการของเรากับบุคคลหรือกิจการที่เกี่ยวข้องกัน เช่น กิจการของลูกค้า กิจการของอาช้อ กิจการของหลานสะใภ้ คงไม่มีใครมาล้วงรู้ด้วย เรียกว่าความลับไม่ไปไหนเสีย สรรพากรก็อาจตรวจจับได้ยากโดยเฉพาะในเรื่องการสร้างราคาโอนระหว่างกิจการอันเป็นคู่ทางหนึ่งในการวางแผนภาษีของหลายกิจการ พวกเราจึงสุดดีมาตรฐานฯ ชุดนี้ อย่างไม่ลืมพระคุณ

ที่ดูจะโดดเด่นอีกเรื่องหนึ่งก็คือมาตรฐานฯ ชุดนี้ กำหนดให้กิจการจัดการทางการเงินโดยถือว่ามีสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน (functional currency) เป็นไทยบาทเสมอ ซึ่งก็ช่วยลดความยุ่งยากในการทำบัญชีลงไปเยอะเมื่อเทียบกับมาตรฐานฯ ชุดใหญ่ที่ใช้กับ PAEs ที่จะต้องเชิญหมอลักษณ์มาฟันธงกันเป็นประจำว่าตกลงแล้วกิจการมีสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานเป็นไทยบาทหรืออะไรกันแน่ โดยเฉพาะกิจการที่มีการตั้งราคาขายสินค้าหรือบริการเป็นสกุล

เงินอื่นที่มีใช้ไทยบาท หรือมีการนำเข้าวัตถุดิบหรือเครื่องจักรที่ราคาถูกกำหนดโดยอ้างอิงกับสกุลเงินอื่นที่มีใช้ไทยบาท หรือมีแหล่งเงินทุนสำคัญซึ่งอ้างอิงกับสกุลเงินอื่นที่มีใช้ไทยบาท เป็นต้น นักบัญชีและผู้บริหารฟังแล้วอาจเวียนหัวสำหรับภาระที่จะลงมาลงลึกในเรื่องนี้ แอมหากสรุปว่ากิจการมีสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงานเป็นสกุลเงินอื่นที่มีใช้ไทยบาท เรียกว่างานเข้า เพราะกิจการจะต้องจัดทำบัญชีสกุลคู่ขนาน และต้องแปลงค่างบการเงินที่อยู่ในสกุลเงินอื่นที่มีใช้ไทยบาทให้เป็นไทยบาทอีก ต้นทุนในการจัดทำบัญชีคงจะสูงขึ้นตามมา

อีกประเด็นหนึ่งที่ทุกคนรับทราบเป็นอย่างดีเมื่อนำมาตรฐานฯ ชุดนี้มาใช้ก็คือการรับรู้ประมาณการหนี้สินผลประโยชน์ของพนักงานหลังออกจากงาน เช่น ประมาณการหนี้เงินชดเชยกฎหมายแรงงาน ด้วยจำนวนประมาณการที่ดีที่สุดของรายการที่ต้องนำไปจ่ายชำระภาระผูกพันในปัจจุบัน ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงาน โดยมาตรฐานฯ ชุดนี้ไม่ได้กำหนดให้ใช้หลักคณิตศาสตร์ประกันภัยและการคิดลดแต่อย่างใด เรียกว่าลดต้นทุนในการจัดทำบัญชีลงไปได้จำนวนหนึ่ง แต่มาตรฐานฯ ก็ไม่ได้ห้ามเสียทีเดียวว่าจะใช้หลักคณิตศาสตร์ประกันภัยและการคิดลดไม่ได้ จริงๆ แล้วมาตรฐานฯ ก็เปิดทางไว้แล้วว่าหากไม่ประสงค์จะใช้หลักง่าย ๆ ตามที่กล่าวมา จะใช้หลักคณิตศาสตร์ประกันภัยและการคิดลดตามที่ระบุไว้ในมาตรฐานฯ ชุดใหญ่ฉบับที่ 19 เรื่องผลประโยชน์ของพนักงาน ก็ไม่น่าจะผิดประการใด เพียงแต่เมื่อไม่ได้บังคับว่ากิจการต้องใช้หลักคณิตศาสตร์ประกันภัยและการคิดลดตามที่ระบุไว้ในมาตรฐานฯ ชุดใหญ่ พวกเรานักบัญชีก็เลยแทบจะไม่หันหลังกลับไปสนใจในหลักการเหล่านี้ว่าคืออะไร

สำหรับกิจการที่ทำธุรกิจพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ ก็ได้รับอานิสงค์ดีไม่น้อยจากมาตรฐานฯ ชุดนี้ เนื่องจากมาตรฐานฯ ชุดนี้ก็น่ารักกับธุรกิจเหล่านี้พอสมควร กล่าวคือยังคงอนุญาตให้กิจการเลือกรับรู้รายได้จากการขายอสังหาริมทรัพย์ได้ 3 วิธีเหมือนอย่างที่เคยทำกันมาถ้ารายการขายนั้นเข้าเงื่อนไข 9 ข้อตามที่ระบุไว้ในมาตรฐานฯ ผู้อ่านลองไปหาอ่านกันเองเงื่อนไขดังกล่าวมีอะไรบ้าง วิธีทั้ง 3 นี้ ได้แก่ วิธีรับรู้เป็นรายได้ทั้งจำนวนเมื่อมีการโอนผลประโยชน์และความเสี่ยงอย่างมีนัยสำคัญไปยังผู้ซื้อ วิธีรับรู้เป็นรายได้ตามอัตราส่วนของงานที่ทำเสร็จ และวิธีรับรู้เป็นรายได้ตามเงินค่างวดที่ถึงกำหนดชำระ กิจการจะเลือกวิธีไหนก็สามารถทำได้ด้วยกันทั้งสิ้น แต่เชื่อว่าส่วนใหญ่กิจการจะเลือกวิธีรับรู้เป็นรายได้ตามอัตราส่วนของงานที่ทำเสร็จ และวิธีรับรู้การที่จะต้องปรับปรุงรายการในงวด. กิจการและลดปัญหาที่กิจการอาจต้องไปเจรจากับสถาบันการเงินหากมีส่วนของเจ้าของติดลบอันเกิดจากการเลือกรับรู้รายได้จากการขายอสังหาริมทรัพย์เมื่อโอนและนำไปสู่การฝ่าฝืนเงื่อนไขสัญญาเงินกู้ในที่สุด กิจการจึงมักเลือกรับรู้รายได้จากการขายอสังหาริมทรัพย์ไปตามวิธีอัตราส่วนของงานที่ทำเสร็จ หรือวิธีรับรู้เป็นรายได้ตามเงินค่างวดที่ถึงกำหนดชำระอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ถ้าเป็นมาตรฐานฯ ชุดใหญ่ที่ใช้กิจการ PAEs กิจการต้องรับรู้รายได้จากการขายอสังหาริมทรัพย์เป็นรายได้ทั้งจำนวนเมื่อมีการโอนผลประโยชน์และความเสี่ยงอย่างมีนัยสำคัญไปยังผู้ซื้อเพียงวิธีเดียวเท่านั้น เรียกว่าโหดไม่มีดี เพราะถือว่าการขายอสังหาริมทรัพย์จริงๆ แล้วก็ถือการขายสินค้าดี ๆ นี้เอง

นอกจากนี้ หากกิจการมีการขายสินค้าหรือบริการโดยมีโปรแกรมแถมสะสม ซึ่งเป็นที่ฮอตฮิตในบรรดาผู้ประกอบการร้านอาหาร หรือห้างสรรพสินค้า หรือแม้แต่ร้านสะดวกซื้อ เพื่อเพิ่มอัตราการซื้อซ้ำของพวกเรา เรียกว่าเข้าร้านอาหารหรือเข้าห้างสรรพสินค้าร้านไหนหรือห้างไหน ห้างนั้น ได้พบโปรแกรมดังกล่าวแบบไม่เลือกที่เมื่อมาตรฐานฯ ชุดเล็กที่ใช้กับพวกเราไม่ได้กำหนดให้ต้องกำหนดมูลค่ายุติธรรมและบันทึกแยกออกจากรายได้ค่าขายหรือรายได้ค่าบริการมาเป็นรายได้รับล่วงหน้า ก็เลยช่วยคลายความกังวลไปได้ระดับหนึ่ง มิฉะนั้นนักบัญชีคงจะต้องไปพืงพึงฝ่ายการตลาดให้ช่วยทำเรื่องนี้ให้ ซึ่งไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ ที่จะไปขอร้องให้พวกเขาทำเช่นนั้นให้ แต่ก็ต้องระวังนิดหนึ่งว่าแม้มาตรฐานฯ จะไม่มีข้อกำหนดเช่นว่า แต่เมื่อพลิกไปดูมาตรฐานฯ ในบทที่ว่าด้วยประมาณการหนี้สิน กิจการยังต้องมีการรับรู้ประมาณการหนี้สินภายใต้โปรแกรมแถมสะสมอยู่ดี อย่าเพิกเฉยเรื่องนี้ก็แล้วกัน เพราะหลายกิจการหลงดีใจว่าในเมื่อมาตรฐานฯ ไม่ได้กำหนดให้ต้องกำหนดมูลค่ายุติธรรมและบันทึกแยกออกจากรายได้ค่าขายหรือรายได้ค่าบริการมาเป็นรายได้รับล่วงหน้าก็น่าจะหมดภารกิจในเรื่องบัญชีซับซ้อนที่ตามมา จริง ๆ แล้วหาเป็นเช่นนั้นไม่

.....โปรดติดตามต่อไป ใน ตอนที่ 3

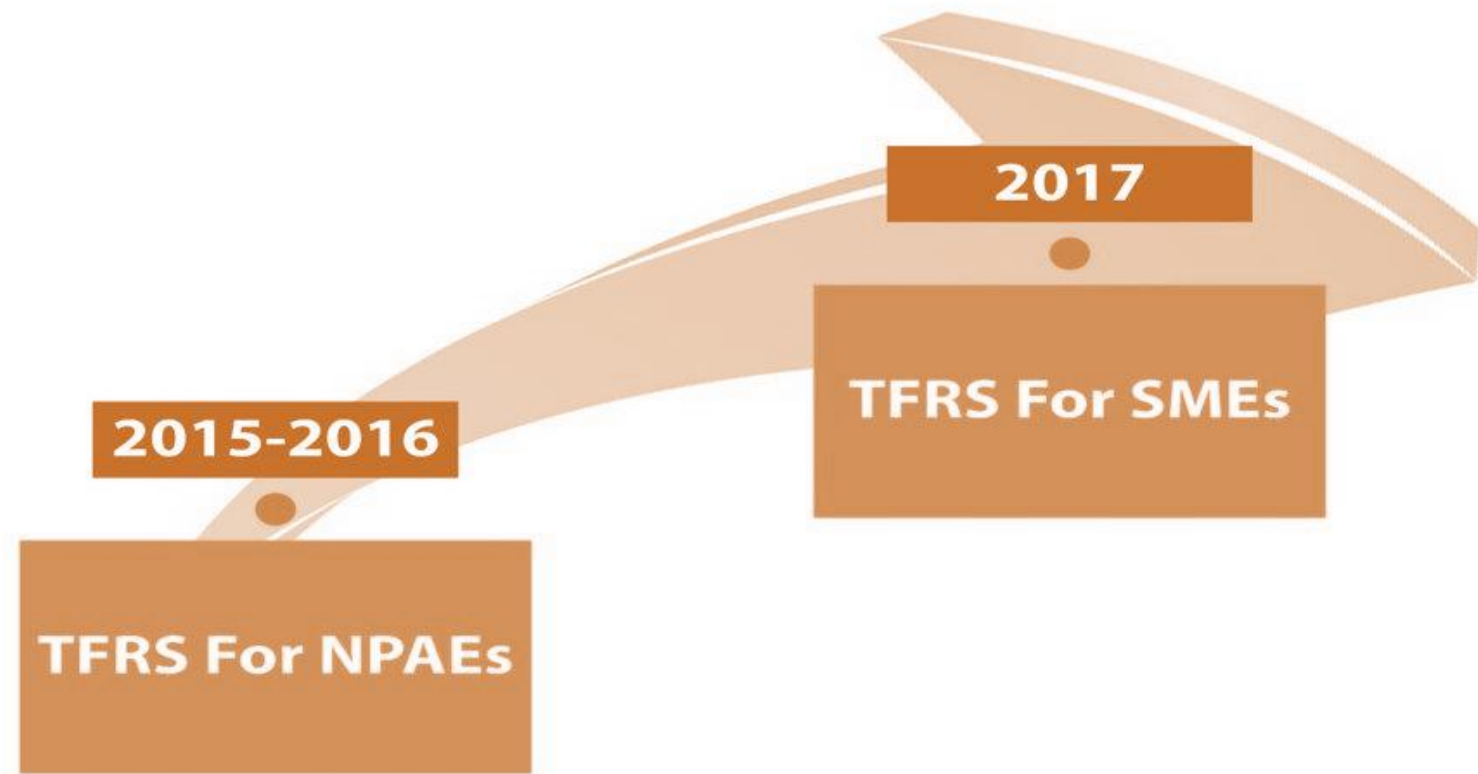
มาตรฐานรายงานทางการเงินชุดเล็ก (TFRS for NPAEs) กับการพัฒนาสู่ระดับสากล

โดย รศ.ดร.วรศักดิ์ ทุมมานนท์

ประธานคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชี สภาวิชาชีพบัญชี

ตอนที่ 3

Roadmap of TFRS for NPAEs

มาตรฐานรายงานทางการเงินชุดเล็ก (TFRS for NPAEs) กับการพัฒนาสู่ระดับสากล (ตอนที่ 3)

สำหรับอีก 2 เรื่องสุดท้ายก่อนจะขึ้นเรื่องทิศทางใหม่ในอนาคตของมาตรฐานฯ สำหรับกิจการ NPAEs ก็คือมาตรฐานฯ ปัจจุบันไม่อนุญาตให้ตีราคาทรัพย์สินใหม่ เช่น ที่ดินหรือเครื่องจักร แต่ก็ไม่ได้ห้ามหากกิจการจะเปิดเผยมูลค่ายุติธรรมที่ประเมินขึ้นโดยผู้ประเมินราคาอิสระในหมายเหตุประกอบงบการเงิน แต่ก็ต้องเปิดเผยวิธีการด้วยว่ามูลค่ายุติธรรมนั้นกำหนดมาอย่างไร ดังนั้น หากกิจการใดเคยจัดให้มีการตีราคาทรัพย์สินใหม่เมื่อสมัยก่อน ก่อนที่มาตรฐานฯ ชุดนี้จะประกาศใช้ พวกเราจำได้ดีว่าเราเคยใช้มาตรฐานฯ ชุดเดียวกันทั่วประเทศไทย แม้จะมีการผ่อนผันไป 8 ฉบับให้กับกิจการที่มีใช้บริษัทมหาชนก็ตาม แต่มาตรฐานฯ ว่าด้วยที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ ได้เปิดเป็นทางเลือกให้กิจการสามารถตีราคาทรัพย์สินใหม่ได้ จนมีบางกิจการก็ได้ใช้ทางเลือกนี้มาก่อนหน้า แต่เมื่อมาตรฐานฯ นี้ประกาศใช้ กิจการที่เคยจัดให้มีการตีราคาทรัพย์สินใหม่ ก็ต้องโอนกลับรายการที่เกี่ยวข้องทั้งหมด แต่เท่าที่ผู้เขียนทราบมาจากผู้สอบบัญชีที่นำรักบางราย พวกเขาบอกตรงกันว่าบางกิจการกลับไม่ได้มีการโอนกลับรายการส่วนเกินทุนจากการตีราคาทรัพย์สินและส่วนที่เป็นมูลค่าเพิ่มของสินทรัพย์แต่อย่างใด เรียกว่ามาตรฐานฯ ไม่อนุญาตให้ทำ แต่กิจการเหล่านี้ใช้หลักว่าอย่าได้แคร์ หนึ่งเสียตำลึงทอง ยังไงผู้เขียนก็อีกหนึ่งใน 2 เรื่องที่ผู้เขียนอยากกล่าวถึงในที่นี้ก็คือ การรับรู้ภาษีเงินได้ มาตรฐานฯ สำหรับ NPAEs

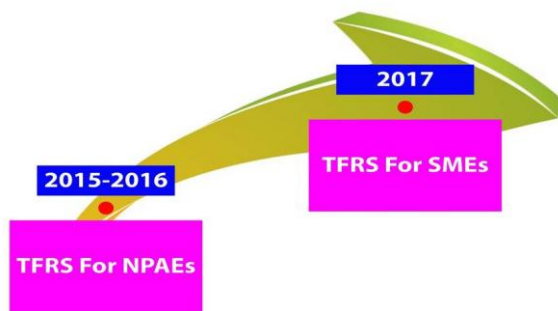
กำหนดให้กิจการบันทึกภาษีเงินได้ตามวิธีค้างจ่าย ซึ่งก็คือรับรู้ตามจำนวนอันพึงต้องเสียให้กับกรมสรรพากรตามที่คำนวณไว้ในแบบฟอร์มยื่นเสียภาษีนั่นเอง กรณีจะได้ภาษีคืนคงจะได้ยาก เลยไม่ค่อยมีใครได้บันทึกกันเท่าไร อย่างไรก็ตาม มาตรฐานฯ ก็กำหนดเป็นทางเลือกว่ากิจการสามารถบันทึกภาษีเงินได้ตามวิธีรอการตัดบัญชี (deferred tax method) ได้ด้วย แต่ต้องถือปฏิบัติตามข้อกำหนดของมาตรฐานฯ ฉบับที่ 12 เรื่อง ภาษีเงินได้ ซึ่งใช้กับกิจการพวก PAEs ซึ่งก็คาดว่าพวกเราคงแทบไม่เลือกที่จะถือปฏิบัติตามมาตรฐานฯ ฉบับที่ 12 เพราะอ่านดูแล้ว ข้อกำหนดค่อนข้างซับซ้อนและเพิ่มภารกิจในการทำบัญชี แถมถ้ากิจการไม่เคยมีการจัดทำงบประมาณมาก่อนหน้า จะกลายเป็นเรื่องยากทันทีหากเกิดผลแตกต่างชั่วคราวชนิดลดภาษีในงวดอนาคตได้และนำไปสู่การรับรู้สินทรัพย์ภาษีเงินได้รอการตัดบัญชี ขนาดกิจการ PAEs เองที่ถูกกำหนดให้ใช้มาตรฐานฯ ฉบับนี้ยังบ่นว่ามาตรฐานฯ ฉบับนี้ยากต่อการเข้าใจเลย

ขอเน้นย้ำอีกครั้งจริงๆ แล้วพวกเรานักบัญชีและผู้สอบบัญชีก็ล้วนเคยถูกกำหนดให้เรียนรู้บันทึกภาษีเงินได้ตามวิธีรอการตัดบัญชีในวิชาการบัญชีขั้นสูง 2 ตามหลักสูตรบัญชีบัณฑิตสมัยใหม่ และก็ไม่แตกต่างอะไรกับการจัดทำงบกระแสเงินสดและงบการเงินรวม ความรู้ในเรื่องเหล่านี้ที่อาจารย์เคยประสิทธิ์ประสาทพวกเรามาได้ นำส่งคืนอาจารย์ไปจนหมดเกลี้ยง เรียกว่าพอสอบเสร็จจิวานี้ ก็สูญหายไปไหนไม่ต่างกับเรือโททานิคที่จมหายลงไปในมหาสมุทรและใช้เวลานานกว่าจะกู้ขึ้นมาได้ เรียกว่าทุกหลักสูตรปริญญาตรีที่เปิดสอนทางด้านการบัญชีก็จะอิงการเรียนการสอนไปตามมาตรฐานฯ ชุดใหญ่ (TFRS for PAEs) เป็นสำคัญ หากแต่วันนี้พอไม่ได้บันทึกภาษีเงินได้ตามวิธีนี้นานๆ ก็เลยลืม เรียกว่าบางสิ่งอยากจำกลับลืม บางสิ่งอยากลืมกลับจำ เหมือนในเพลงของคุณะ The Hot Pepper ไม่มีผิด

เมื่ออ่านมาถึงวินาทีนี้ผู้อ่านคงตั้งคำถามว่า แล้วเราจะอยู่กับมาตรฐานฯ ชุดเล็กไปอีกนานเท่าไร คำตอบคือในเบื้องต้นนี้ตามที่ผู้เขียนและคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชีได้วาง roadmap ไว้ก็คือมาตรฐานฯ ชุดนี้จะอยู่กับเราจนสิ้นรอบบัญชี 2559 เรียกว่าประมาณปี 2560 เป็นอย่างเร็วสุดและ 2561 เป็นอย่างช้า คาดว่าพวกเราที่เป็นกิจการ NPAEs จะพยายามเคลื่อนไปสู่การนำมาตรฐานฯ ใหม่ที่เรียบเรียงจาก IFRS for SMEs (2015) ซึ่งก็เกือบตกผลึก 100% แล้วในขณะที่เขียนบทความนี้ขึ้น มีคนตั้งข้อสังเกตว่าอยู่ดี ๆ ทำไมจะยกเลิกมาตรฐานฯ NPAEs ฉบับปัจจุบัน ทั้ง ๆ ที่พวกเรายังมีความสุขที่ได้อยู่กับมาตรฐานฯ ชุดนี้ อีกทั้งการใช้งานตามข้อกำหนดของมาตรฐานฯ ฉบับนี้ก็เริ่มลงตัว เรียกว่าไม่อยากให้มาตรฐานฯ ฉบับนี้จากไป

Roadmap of TFRS for NPAEs

เหตุผลอีก ๆ ก็คือเพื่อให้สอดคล้องกับการก้าวเข้าสู่ AEC ที่กำลังมาถึงในไม่อีกกี่เดือนข้างหน้า กล่าวอีกนัยหนึ่งคือเพื่อยกระดับการทำบัญชีให้ก้าวสู่ระดับสากลนั่นเอง โดยมีต้นทุนในการจัดทำบัญชีที่ไม่สูงจนเกินไปนัก และเมื่องบการเงินถูกจัดทำขึ้นตามหลักบัญชีสากล ผลที่ตามมาก็คืองบการเงินของกิจการ NPAEs ก็จะสามารถเปรียบเทียบกับกิจการ NPAEs ทั่วโลกที่ใช้มาตรฐานฯ อย่างเดียวกันในการจัดทำงบการเงิน หากผู้บริหารของพวกเราคิดจะออกไปลงทุนนอกประเทศ หรือหากนักลงทุนต่างประเทศสนใจจะเข้ามาลงทุนในกิจการของพวกเรา อย่างน้อยก็จะเข้าหลักฐัเรา รู้เรา เรียกว่าเราพูดภาษาเดียวกัน สำหรับ IFRS for SMEs (2015)

ผู้เขียนอ้างอิงถึงนี่ก็จะมีการประกาศใช้พร้อม ๆ กันในปี 2560 ซึ่งก็คือเป้าหมายที่สภาวิชาชีพบัญชีฯ อยากให้พวกเราวิ่งไปทันและนับเป็นครั้งแรกที่พวกเราจะเริ่มใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศในปีเดียวกันกับที่ประเทศทั่วโลกเขาใช้กัน

มูลเหตุของการก้าวเข้าสู่ IFRS for SMEs ยังอยู่ที่ว่ามีผู้ร้องเรียนมายังผู้เขียนโดยตรงโดยเฉพาะฝ่ายสินเชื่อของสถาบันการเงินว่ามาตรฐานฯ NPAEs ปัจจุบันดูจะไม่เหมาะสมกับกิจการ NPAEs ขนาดใหญ่หรือกิจการ NPAEs ที่มีลักษณะเป็นกลุ่มกิจการ เช่น ไม่บังคับให้ทำงบกระแสเงินสด ตลอดจนงบการเงินรวม ตลอดจนไม่ถูกบังคับให้เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลหรือกิจการที่เกี่ยวข้องกัน ทำให้สถาบันการเงินมีต้นทุนเพิ่มขึ้นในการจัดทำข้อมูลเหล่านี้เพื่อประกอบกรวิเคราะห์สินเชื่อ เรียกว่าเป็นบริษัทขนาดใหญ่ที่มีการพึ่งพิงเงินทุนจากสถาบันการเงินอย่างเป็นล่ำเป็นสัน แต่กลับทำบัญชีและจัดทำรายงานทางการเงินดูจะไม่สมฐานะอย่างไรวางนั้น เนื่องจากมาตรฐานฯ ชุดเล็กปัจจุบันไม่กำหนดให้กิจการจัดทำงบกระแสเงินสด ทำให้สถาบันการเงินขาดข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับการบริหารเงินสดของกิจการและความสามารถของกิจการในการจ่ายเงินต้นและดอกเบี้ย นอกจากนี้ ในกรณีของกลุ่มกิจการ ก็ไม่มีข้อกำหนดให้กิจการต้องจัดทำงบการเงินรวม ทำให้สถาบันการเงินไม่สามารถมองเห็นภาพที่ชัดเจนของฐานะการเงินและผลการดำเนินงานของกลุ่มกิจการอย่างมากที่สุดก็ได้แต่มองเห็นฐานะการเงินและผลการดำเนินงานของบริษัทใหญ่ บริษัทย่อย บริษัทร่วมเป็นแต่ละกิจการแยกเป็นอิสระจากกัน เหมือนจิ๊กซอว์ที่ต่อยังไม่เสร็จนั่นเอง

นอกจากนี้ สถาบันการเงินแทบไม่มีสิทธิที่จะมองเห็นรายการระหว่างกันที่แต่ละกิจการที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันทำขึ้นเพื่อปิดเป็นฐานะการเงินและผลการดำเนินงานของตน หรือรายการระหว่างกิจการกับบุคคลหรือกิจการที่เกี่ยวข้องกันที่ไม่ชอบมาพากลเนื่องจากมาตรฐานฯ ปัจจุบันไม่กำหนดให้กิจการต้องเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลหรือกิจการที่เกี่ยวข้องกันนั่นเอง

ด้วยเหตุผลนี้สภาวิชาชีพบัญชีฯ โดยคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานฯ จึงเห็นว่าถึงเวลาแล้วที่ข้อกำหนดของมาตรฐานฯ ชุดเล็กที่ใช้กับ NPAEs จะต้องมีการยกระดับไปสู่การสนองความต้องการของผู้ใช้งบการเงินได้หลายฝ่ายยิ่งขึ้นซึ่งรวมถึงสถาบันการเงิน อย่างไรก็ตาม ในฐานะที่ผู้เขียนเป็นประธานคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานฯ ในขณะนี้ เล็งเห็นว่ามาตรฐานฯ ฉบับใหม่นี้จะต้องไม่สร้างภาระกิจให้กิจการ NPAEs ขนาดกลางและขนาดเล็ก โดยพยายามคงไว้ซึ่งข้อกำหนดทางบัญชีที่ไม่ซับซ้อนและมีต้นทุนในการจัดทำบัญชีไม่สูงจนเกินไป เรียกว่าหากข้อกำหนดใดของ IFRS for SMEs ที่สร้างภาระกิจให้กิจการ NPAEs ขนาดกลางและขนาดเล็กค่อนข้างมาก ก็คงจะมีการผ่อนปรนข้อกำหนดให้กับกิจการเหล่านี้ เช่น การด้อยค่าของสินทรัพย์ การบัญชีสำหรับเครื่องมือทางการเงิน การบันทึกภาษี

เงินได้ตามวิธีการรอดัตบัญชี เป็นต้น โดยสภาวิชาชีพบัญชีฯ โดยคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานฯ จะมีการออกคำชี้แจงเพิ่มเติมในส่วนของการผ่อนปรนข้อกำหนดบางเรื่องเพื่อให้กิจการ NPAEs ขนาดกลางและขนาดเล็กสามารถปฏิบัติตามได้โดยไม่มีต้นทุนที่สูงจนเกินไปนัก

กล่าวโดยสรุปเมื่อถึงเวลานั้นซึ่งก็คือปี 2560 มาตรฐานฯ สำหรับ NPAEs ที่ออกมาเมื่อปี 2554 ก็จะมาจบลงด้วยการบัญชีไป และเปิดโอกาสให้มาตรฐานฯ ใหม่ที่เรียบเรียงจาก IFRS for SMEs (2015) เข้ามาแทนที่ ดังนั้น ตามกระแสข่าวที่ว่ามาตรฐานฯ ชุดเล็กปัจจุบันจะยังมีอยู่ต่อไปกับกิจการ NPAEs ขนาดเล็ก จึงไม่เป็นความจริง กล่าวคือทุกกิจการที่เป็น NPAEs จะต้องนำมาตรฐานฯ ใหม่ที่เรียบเรียงจาก IFRS for SMEs มาใช้ เพียงแต่อาจมีการผ่อนผันบางบทหรือผ่อนผันข้อกำหนดในบางบทให้กับกิจการ NPAEs ขนาดกลางและขนาดเล็ก ซึ่งคงจะไม่ได้วัดกันที่ขนาดของสินทรัพย์ ขนาดของส่วนของเจ้าของ รายได้ หรือจำนวนพนักงานแต่อย่างใด แต่จะวัดกันที่ว่ากิจการนี้เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มกิจการหรือไม่ กล่าวคือหากกิจการไม่ได้มีฐานะเป็นบริษัทใหญ่ บริษัทย่อย บริษัทร่วม กิจการร่วมค้าของกลุ่มกิจการใด โดยนัยแล้วกิจการนั้นก็คือกิจการ NPAEs ขนาดกลางและขนาดเล็กนั่นเอง แต่ถ้ากิจการมีฐานะเป็นบริษัทใหญ่ บริษัทย่อย บริษัทร่วม กิจการร่วมค้าของกลุ่มกิจการใดก็ตาม ก็อนุมานได้ว่ากิจการนั้นก็คือกิจการ NPAEs ขนาดใหญ่

...โปรดติดตามต่อใน ตอนที่ 4

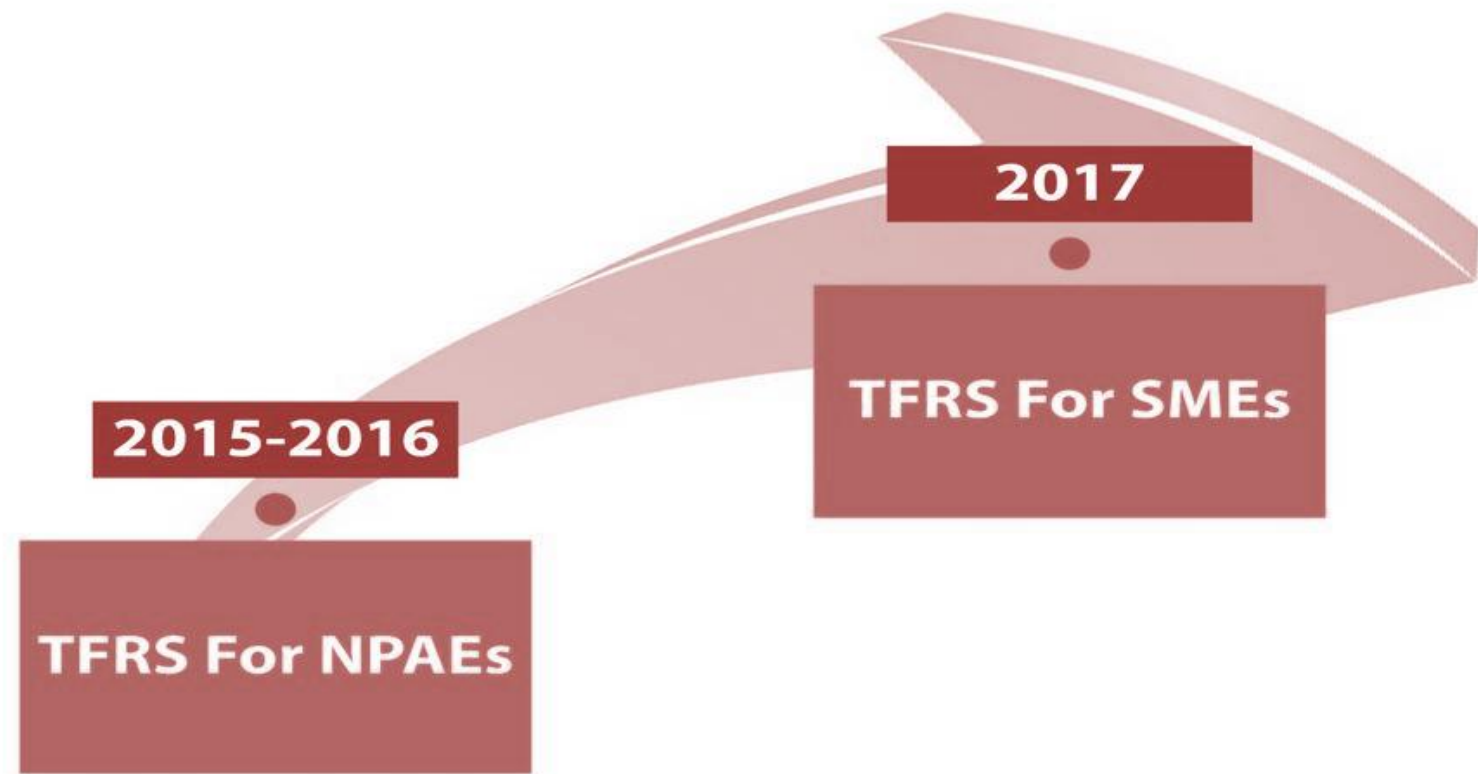
มาตรฐานรายงานทางการเงินชุดเล็ก (TFRS for NPAEs) กับการพัฒนาสู่ระดับสากล

โดย รศ.ดร.วรศักดิ์ ทุมมานนท์

ประธานคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชี สภาวิชาชีพบัญชี

ตอนที่ 4

Roadmap of TFRS for NPAEs

มาตรฐานรายงานทางการเงินชุดเล็ก (TFRS for NPAEs) กับการพัฒนาสู่ระดับสากล (ตอนที่ 4)

ประการสุดท้าย ที่น่าจะเป็นอีกเหตุผลที่ผลักดันให้สภาวิชาชีพบัญชีฯ โดยคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานฯ เร่งรีบผลักดันให้กิจการ NPAEs นำมาตรฐานฯ เรียบเรียงจาก IFRS for SMEs มาใช้ก็คือการเตรียมพร้อมกิจการไปสู่การใช้มาตรฐานฯ ชุดใหญ่ที่ใช้กับกิจการ PAEs (TFRS for PAEs) โดยเฉพาะหากวันหนึ่งผู้บริหารกิจการมีแผนการว่าจะนำกิจการเข้าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ เนื่องจากข้อกำหนดของมาตรฐานฯ ชุดเล็กอันใหม่ในหลายๆ เรื่อง โดยเฉพาะหลักการรับรู้และวัดมูลค่ารายการในงบการเงินจะไม่แตกต่างจากข้อกำหนดของมาตรฐานฯ ชุดใหญ่ที่ใช้กับกิจการ PAEs มีแค่เพียงข้อกำหนดในการเปิดเผยรายการในหมายเหตุประกอบงบการเงินที่จะยังคงทิ้งไว้ซึ่งความแตกต่าง กล่าวคือการเปิดเผยข้อมูลอาจอยู่ในระดับที่เบาบางกว่ามากเมื่อเทียบกับข้อกำหนดในการเปิดเผยรายการในหมายเหตุประกอบงบการเงินที่ระบุไว้ในมาตรฐานฯ ชุดใหญ่

ประเด็นต่อไปก็คือผู้อ่านซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักบัญชีและผู้สอบบัญชีอาจเริ่มตั้งคำถามว่ามาตรฐานฯ ใหม่ที่เรียบเรียงจาก IFRS for SMEs มีกี่บท แตกต่างไปจากมาตรฐานฯ ชุดปัจจุบันที่ใช้อยู่ขนาดไหน คำตอบก็คือมาตรฐานฯ ฉบับใหม่ที่จะนำมาใช้จะประกอบด้วย 35 บท เมื่อเทียบกับมาตรฐานฯ ชุดปัจจุบัน ซึ่งมีเพียง 22 บท ฟังดูแล้วน่าตกใจ โดยบทที่เพิ่มเข้ามาเป็นเรื่องของสิ่งต่อไปนี้

- งบกระแสเงินสด
- งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ
- งบการเงินรวมและงบการเงินเฉพาะ
- หมายเหตุประกอบงบการเงิน
- เครื่องมือทางการเงิน
- เงินลงทุนในบริษัทร่วม/บริษัทร่วมค้า
- การรวมธุรกิจและค่าความนิยม
- หนี้สินและส่วนของผู้ถือหุ้น
- เงินอุดหนุนรัฐบาล
- การจ่ายโดยใช้หุ้นเป็นเกณฑ์
- การด้อยค่าของสินทรัพย์
- ผลประโยชน์ของพนักงาน
- ภาวะเงินเฟ้อรุนแรง
- การเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลหรือกิจการที่เกี่ยวข้องกัน
- กิจกรรมพิเศษ เช่น เกษตรกรรม

เมื่ออ่านมาจนถึงวินาทีนี้แล้ว นักบัญชีและผู้สอบบัญชีอย่าเพิ่งถอดใจเสียก่อน เนื่องจากตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้เขียนและคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานฯ มีความตั้งใจว่าการนำ IFRS for SMEs (2015) มาใช้จะต้องไม่เพิ่มต้นทุนจนเกินไปนักให้กับกิจการ NPAEs ที่ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มกิจการ ดังนั้น เมื่อมีการประกาศใช้มาตรฐานฯ ดังกล่าว ก็จะมีการจัดทำคำชี้แจงตามมาเกี่ยวกับการลดข้อกำหนดบางเรื่องให้กับกิจการ NPAEs ที่ไม่ได้มีฐานะเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มกิจการ เน้นย้ำอีกทีกิจการเหล่านี้ก็คือกิจการไม่ได้มีฐานะเป็นบริษัทใหญ่ บริษัทย่อย บริษัทร่วมกิจการร่วมค้าของกลุ่มกิจการใดนั่นเอง กล่าวอีกนัยหนึ่งคือเชื่อว่าทุกกิจการจะมีภารกิจเพิ่มขึ้นไปตามบทใหม่ๆ ที่แทรกเข้ามาเสมอไป

หากกิจการไม่ได้มีฐานะเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มกิจการ อาจได้รับการผ่อนผันบางบทไม่ว่าจะโดยลักษณะของธุรกิจหรือผ่อนผันไปตามต้นทุนในการจัดทำข้อมูลและประโยชน์ที่ผู้ใช้ข้อมูลจะได้รับ ตัวอย่างเช่น หากกิจการไม่ได้มีฐานะเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มกิจการ ก็จะได้รับผลการผ่อนผันไม่ต้องจัดทำงบการเงินรวมโดยลักษณะของธุรกิจเองที่ไม่มีฐานะเป็นบริษัทใหญ่หรือบริษัทย่อยของบริษัทใด อีกตัวอย่างหนึ่งคือหากกิจการไม่ได้มีฐานะเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มกิจการ ก็จะได้รับผลการผ่อนผันไม่ต้องประเมินการด้อยค่าของสินทรัพย์ตามหลักการของมาตรฐานฯ ใหม่ เนื่องจากกิจการอาจแทบไม่ได้มีการอาศัยแหล่งเงินทุนเช่นกิจการที่เป็นบริษัทใหญ่ บริษัทย่อย บริษัทร่วม กิจการร่วมค้าของกลุ่มกิจการ แต่ใช้แหล่งเงินทุนจากกลุ่มครอบครัวผู้ก่อตั้งกิจการเป็นหลัก ในเมื่อไม่มีผู้เสียประโยชน์จากการที่กิจการไม่ได้

ประเมินการด้อยค่าของสินทรัพย์ตามหลักการของมาตรฐานฯ ใหม่ บทที่ว่าด้วยการด้อยค่าของสินทรัพย์ก็ควรได้รับการผ่อนผันไปโดยปริยาย เป็นต้น เรียกว่าสภาวิชาชีพบัญชีฯ โดยคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานฯ พยายามไม่เพิ่มภารกิจในการทำบัญชีให้มากไปกว่าที่เป็นอยู่นั่นเอง

แต่สำหรับการจัดทำงบกระแสเงินสดแล้ว ผู้เขียนและคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชีเห็นว่าไม่สมควรผ่อนผันอีกต่อไป ไม่ว่ากิจการจะมีฐานะเป็นบริษัทใหญ่ บริษัทย่อย บริษัทร่วม กิจการร่วมค้าของกลุ่มกิจการหรือไม่ เนื่องจากผู้บริหารกิจการเอง

แม้กิจการของตนไม่มีการใช้แหล่งเงินกู้จากสถาบันการเงินก็น่าจะต้องเห็นความสำคัญของข้อมูลกระแสเงินสดอยู่ดีและควรจัดทำอย่างต่อเนื่องทุกสิ้นเดือน ไม่ต่างกับการปิดบัญชีภายในทุกสิ้นเดือน ซึ่งกิจการส่วนใหญ่ทำกันอยู่แล้ว อย่างน้อยผู้บริหารจะได้มองเห็นเงินเข้าออกของกิจการในแต่ละเดือนว่ามีที่มาที่ไปอย่างไร บางเดือนกิจการกำไรดี แต่ขาดสภาพคล่องทางการเงินเป็นไปได้อย่างไร หรือบางเดือนกิจการขาดทุน แต่ยังอยู่รอดได้เป็นไปได้อย่างไร อย่างไรก็ตาม ใครขอเรียนว่าพวกเรานักบัญชีและผู้สอบบัญชีอย่าเพิ่งเข้าใจว่าสภาวิชาชีพบัญชีฯ โดยคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานฯ เอาแต่ผลักดันให้ทำนั่นทำนี่โดยไม่คำนึงถึงจิตใจของพวกเรา ยังไงแล้วคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชีก็ได้มีการจัดตั้งคณะทำงานชุดหนึ่งเพื่อศึกษาการผ่อนปรนบางบทหรือบางข้อกำหนดให้กับกิจการทั้งที่มีฐานะและไม่มีฐานะเป็นบริษัทใหญ่ บริษัทย่อย บริษัทร่วม เช่น อาจจะมีการผ่อนปรนบทที่ว่าด้วยเรื่องเครื่องมือทางการเงิน เป็นต้น เนื่องจากในขณะนี้เขียนบทความนี้ มาตรฐานฯ ชุดใหญ่ที่ใช้กับกิจการ PAEs ยังไม่มีข้อกำหนดว่าด้วยเรื่องเครื่องมือทางการเงินในระดับสากล เท่าที่มีอยู่ส่วนใหญ่จะเรียบเรียงจาก US GAAP เป็นสำคัญ ดังนั้น เรายังได้ว่าการผ่อนผันมาตรฐานฯ ไปบางบทอาจเกิดขึ้นตามมาอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

สาเหตุที่สภาวิชาชีพบัญชีฯ โดยคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานฯ จำเป็นจะต้องออกคำชี้แจงเพิ่มเติมเพื่อผ่อนปรนบางบทให้กับกิจการ NPAEs ทุกๆ ขนาดก็เนื่องจากข้อกำหนดในหลายๆ เรื่องมีความซับซ้อนต่อความเข้าใจและจำเป็นต้องอาศัยการเรียนรู้ของนักบัญชีอยู่สูงมาก

แม้กระทั่งกิจการ PAEs เองที่ใช้มาตรฐานฯ ชุดใหญ่ในเรื่องเหล่านี้ เช่น การบันทึกบัญชีภาษีเงินได้ รอกการตัดบัญชี การกำหนดสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน ยังบ่งให้ผู้เขียนฟังเสมอ ๆ ว่าพวกเขาเองยังไม่ซึมซาบในเรื่องนี้เลย แล้วจะมาผลักดันให้นักบัญชีที่อยู่ในกิจการ NPAEs ต้องเริ่มทำและเข้าใจตามคงไม่ใช่เรื่องง่าย หรือแม้แต่เรื่องเครื่องมือทางการเงินที่ผู้เขียนเรียนให้ทราบมาเมื่อก็ ขนาด

มาตรฐานฯ ชุดใหญ่ที่เรียบเรียงจาก IFRS โดยตรงยังไม่ประกาศใช้กับกิจการเหล่านี้เลย แถมยังจะชะลอไปจนปี 2562 แล้วจะมาผลักดันให้กิจการ NPAEs ต้องเริ่มใช้ก่อนแม้จะมีข้อกำหนดที่เรียบง่ายกว่าในหลายๆ ด้าน แต่นักบัญชีและผู้สอบบัญชีคงประสานเสียงตรงกันว่าไม่ไหวแน่นอน แถมหากกิจการประกอบธุรกิจการเกษตร หากต้องทำตามมาตรฐานฯ ฉบับใหม่ซึ่งเน้นหลักมูลค่ายุติธรรมที่นำมาใช้กับสินทรัพย์ชีวภาพหรือผลผลิต ณ ชุดเก็บเกี่ยว ไม่แตกต่างจากมาตรฐานฯ ชุดใหญ่ที่จะเริ่มใช้ปีหน้ากับกิจการ PAEs ขนาดกิจการ PAEs เองยังบ่งว่าไม่พร้อมกับการนำหลักมูลค่ายุติธรรมมาใช้ เนื่องจากไม่มีตลาดหลักในการซื้อขายสินทรัพย์ชีวภาพที่จะสามารถอ้างอิงมูลค่ายุติธรรมได้ อีกทั้งสินทรัพย์ชีวภาพเองประเภทเดียวกันแท้ ๆ ก็ยังหามูลค่ายุติธรรมได้ยาก และอาจต้องจบลงด้วยการประมาณมูลค่ายุติธรรมโดยใช้ model ทางการเงินเข้าช่วยซึ่งมี

ต้นทุนสูงในการจัดทำ เช่น วิธีรายได้สุทธิคิดลด เป็นต้น ซึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายเพราะต้องอาศัยข้อสมมติเต็มไปหมด แล้วแบบนี้ กิจการ NPAEs ที่ยังไม่เคยชินกับวิธีนี้จะทำกันไหวหรือ

ยังไงแล้วผู้เขียนขอให้ให้นักบัญชีและผู้สอบบัญชีอย่าเพิ่งถอดใจกับสิ่งเหล่านี้ เชื่อว่าสภาวิชาชีพบัญชีฯ โดยคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานฯ เองก็ไม่ได้นั่งนอนใจในเรื่องนี้ ขอเพียงนักบัญชีและผู้สอบบัญชีและผู้ประกอบการช่วยกันให้ข้อคิดเห็นมายังคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานฯ ให้มากขึ้น โดยเฉพาะเมื่อมีการทำประชาพิจารณ์ก่อนการประกาศใช้จริงในปี 2560 อย่าลืมเข้าร่วมการทำประชาพิจารณ์พร้อมให้ข้อคิดเห็นของท่าน เพราะนั่นคือโอกาสอันดีในการแสดงความคิดเห็น ก่อนที่จะสายไปเสียแล้วที่จะมาพูดกันว่าสภาวิชาชีพบัญชีฯ ได้แต่สั่งให้ท่านนั้นท่านนี้ ไม่เคยนึกถึงว่าจริงๆ แล้วกิจการสามารถนำข้อกำหนดของมาตรฐานฯ ใหม่ ๆ ไปปฏิบัติได้จริงหรือไม่

ก่อนจบผู้เขียนขอทิ้งท้ายว่าบางข้อกำหนดของมาตรฐานฯ ชุดใหม่ก็ง่ายเสียจนแทบพวกท่านอยากนำมันมาใช้ ตัวอย่างเช่น มาตรฐานฯ ใหม่ไม่กำหนดให้กิจการคิดค่าเสื่อมราคาแยกตามส่วนประกอบของสินทรัพย์ (component accounting) หากส่วนประกอบเหล่านั้นมีรูปแบบการได้รับประโยชน์ไม่แตกต่างกัน แม้อายุการให้ประโยชน์ของแต่ละส่วนประกอบจะแตกต่างกันก็ตาม ดังนั้น ถ้าพวกเราเชื่อว่าแต่ละส่วนประกอบของสินทรัพย์ มีรูปแบบการได้รับประโยชน์ไม่แตกต่างกัน ก็ไม่น่าเสียเวลามาทำสิ่งที่พวกเราร่วมกันจินตนาการว่า component accounting เรียกว่าชีวิตของพวกเราสบายขึ้นเยอะ เพราะที่ผ่านมา กิจการ NPAEs เองก็มีปัญหากับการทำ component accounting เนื่องจากมักไม่ได้รับความร่วมมือจาก supplier ในการกำหนดมูลค่าแยกหรือไม่ได้รับความร่วมมือจากฝ่ายบริหารในการกำหนดอายุการให้ประโยชน์ของแต่ละส่วนประกอบ

นอกจากเรื่องดังกล่าวแล้วยังมีอีกเรื่องหนึ่งคือการรวมต้นทุนการกู้ยืมเป็นราคาทุนของสินทรัพย์ที่อยู่ระหว่างการก่อสร้างหรือการพัฒนา มาตรฐานฯ ปัจจุบันมีการกำหนดจุดเริ่มต้นในการรวม จุดหยุดรวม และจุดสิ้นสุดการรวมต้นทุนการกู้ยืมเป็นราคาทุนของสินทรัพย์เหล่านี้ไว้อย่างชัดเจน แต่พอนำไปใช้ทางปฏิบัติจริงๆ ก็ยังเป็นเรื่องยากอยู่ดี แต่สำหรับมาตรฐานฯ ใหม่ที่จะนำมาใช้ในโอกาสหน้า กลับกำหนดให้กิจการ

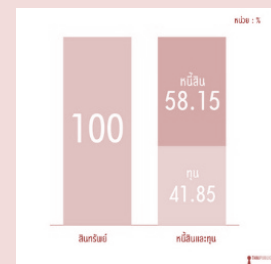

รับรู้ต้นทุนการกู้ยืมเป็นค่าใช้จ่ายในงวดที่เกิดทั้งจำนวน โดยไม่สนใจว่าต้นทุนกู้ยืมนั้นเกี่ยวข้องกับโดยตรงกับสินทรัพย์ที่อยู่ระหว่างการก่อสร้างหรือการพัฒนา แบบนี้ชีวิตของพวกเราสบายขึ้นเยอะเช่นกัน แต่ปัญหาก็จะเกิดขึ้นตอนยื่นเสียภาษีคือหลักภาษียังไม่ได้มีการแก้ไขให้รองรับในหลักการบัญชีเช่นว่านี้ ก็เป็นเรื่องที่กรมสรรพากรจะต้องนำข้อกำหนดที่เปลี่ยนไปของมาตรฐานฯ ไปทบทวนเพื่อจะเปลี่ยนหลักการจัดเก็บภาษีมาให้สอดคล้องกับข้อกำหนดของมาตรฐานฯ ที่เปลี่ยนไปบ้าง มิเช่นนั้นจะเป็นการสร้างภาระให้กับนักบัญชีตอนยื่นเสียภาษีที่จะต้องเสียเวลาในการปรับกระทบยอด

อีกเรื่องหนึ่งซึ่งอาจง่ายขึ้นในสายตาของนักบัญชี แต่ยากเกินไปสำหรับผู้ประกอบการโดยเฉพาะกิจการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ นั่นก็คือมาตรฐานฯ ใหม่ที่กำลังจะนำมาใช้กับ NPAEs มองเหมือนมาตรฐานฯ ชุดใหญ่ กล่าวคือกิจการต้องรับรู้รายได้จากการขาย

อสังหาริมทรัพย์เหมือนการขายสินค้าอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะเมื่อการขายนั้นเข้าเงื่อนไขการขายสินค้า 5 ข้อไม่แตกต่างจากมาตรฐานฯ ชุดใหญ่ ลองไปหาอ่านเอง กล่าวอีกนัยหนึ่งคือให้รับรู้รายได้จากการขายอสังหาริมทรัพย์เมื่อมีการโอนผลประโยชน์และความเสี่ยงอย่างมีนัยสำคัญไปยังผู้ซื้อ วิธีนี้ง่ายดีกว่าวิธีรับรู้ตามวิธีอัตราส่วนของงานที่ทำเสร็จ หรือวิธีเงินค่างวดที่ถึงกำหนดชำระ ซึ่งจำเป็นต้องผ่านเงื่อนไข 9 ข้อ และมีข้อกำหนดเกี่ยวกับการหยุดรับรู้รายได้ที่ซับซ้อน นักบัญชีน่าจะชอบข้อกำหนดของมาตรฐานฯ ใหม่ แต่ผู้ประกอบการเองคงไม่ชอบ เพราะเท่ากับทุกรอบบัญชีจะต้องจัดให้มีการโอนอสังหาฯ นั้นไปยังผู้ซื้อให้ได้ หากไม่มีการโอนเกิดขึ้นในรอบบัญชีใดแล้วละก็ กิจการคงจะประสบขาดทุนทางบัญชีอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้และอาจต้องมีการเจรจาเพื่อปรับเปลี่ยนเงื่อนไขสัญญาเงินกู้เนื่องจากโครงสร้างหนี้สินต่อส่วนของผู้เจ้าของเกิดการฝ่าฝืนเงื่อนไขสัญญาเงินกู้

ก่อนปิดท้ายสำหรับบทความนี้ มาตรฐานฯ ฉบับนี้อาจกำลังทำให้มาตรฐานฯ ฉบับเดิมรู้สึกน้อยใจตามมา กล่าวคือมาตรฐานฯ ใหม่มีการเปิดทางเลือกให้กิจการสามารถตีราคาทรัพย์สินใหม่ได้โดยใช้ผู้ประเมินราคาอิสระ เท่ากับเป็นการบอกว่านับแต่มาตรฐานฯ ฉบับใหม่นี้ประกาศใช้ กิจการ NPAEs ที่เคยมีปัญหากับสถาบันการเงินในการก่อหนี้เพิ่ม แต่ติดปัญหาเรื่องการดำรงอัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้เจ้าของ ก็จะใจชื้นมากขึ้น เพราะสามารถจัดให้มีการตีราคาทรัพย์สินใหม่ได้ตามคำขอของสถาบันการเงินผู้ให้ก็ได้แล้ว เฉลอ ๆ ที่ผู้เขียนบอก ว่าตามมาตรฐานฯ ชุดปัจจุบัน

กิจการไม่สามารถตีราคาทรัพย์สินใหม่ได้ กำลังจะกลายเป็นเรื่องที่ทำไม่ได้ไปแล้วโดยปริยาย แต่อย่างไรก็ตามขอเตือนอยู่ดีว่านี่เป็นเรื่องของข้อกำหนดของมาตรฐานใหม่ในอนาคต ไม่ใช่ของมาตรฐานปัจจุบัน ยิ่งงืงตอนนี้ กิจการก็ต้องถือปฏิบัติในเรื่องนี้ให้สอดคล้องกับมาตรฐานปัจจุบันไปก่อน

ก่อนจบจริงๆ ขอเน้นย้ำว่าอนาคตมาตรฐานฯ ชุดเล็กจะมีแค่ชุดเดียวคือชุดที่เรียบเรียงจาก IFRS for SMEs (2015) สำหรับมาตรฐานฯ ชุดปัจจุบัน จะสิ้นสุดการใช้บังคับไป ก่อนที่มาตรฐานฯ ใหม่ประกาศใช้ หากท่านได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการทำประชาพิจารณ์ ยิ่งแล้วอย่าลืมให้ข้อคิดเห็นกลับมายังผู้เขียนด้วยครับ โดยติดต่อกันผ่าน e-mail: vorasak@cbs.chula.ac.th

ขอเชิญเข้าร่วมสัมมนาทำความเข้าใจ..

ร่างมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (TFRS for SMEs)

วันที่ 7 กันยายน พ.ศ.2558 เวลา 9.00-16.30 น.

ณ อาคารสภาวิชาชีพบัญชี

ดูรายละเอียดหลักสูตรได้ที่ www.fap.or.th

*CPD สำหรับผู้สอบบัญชีและผู้ทำบัญชี
อยู่ระหว่างการพิจารณาจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

สัมมนาคำความเข้าใจ ร่างมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (TFRS for SMEs)

วันที่ 7 กันยายน พ.ศ. 2558 เวลา 09.00-16.30 น.
ณ อาคารสภาวิชาชีพบัญชี

ด้วยสภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชี อยู่ระหว่างการศึกษาร่างมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (TFRS for SMEs) ซึ่งจัดทำขึ้นตามมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศฉบับ IFRS for SMEs Amendment 2015 มาถือปฏิบัติในประเทศไทย ซึ่งมาตรฐานการรายงานทางการเงินที่จะช่วยเพิ่มคุณภาพในการตัดสินใจของผู้ใช้รายงานทางการเงินต่างๆ และช่วยให้มาตรฐานการรายงานทางการเงินของประเทศไทยเป็นที่ยอมรับจากต่างประเทศมากขึ้น ทั้งนี้มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ มีหลักปฏิบัติหลายประเด็นที่ต่างจากมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (TFRS for NPAEs) เช่น การจัดทำงบการเงินที่กำหนดให้ต้องจัดทำงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ งบกระแสเงินสดและงบกำไรเบ็ดเสร็จ และเปิดเผยรายการกับกิจการที่เกี่ยวข้องกัน ในเรื่องสิทธิรายได้จากธุรกิจสำหรับบริษัทที่รับรู้เมื่อใดก็ตาม ซึ่งจะกระทบต่อผลกำไรค่าเงินบาทและการคำนวณภาษี เป็นต้น

ดังนั้น เพื่อให้กิจการได้รับความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องถึงความแตกต่างและผลกระทบที่จะเกิดขึ้นพร้อมทั้งเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้แสดงความคิดเห็นในแง่มุมต่างๆ ในด้านผลประโยชน์และประเด็นในการจัดทำรายงานทางการเงินตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ รวมถึงให้ข้อเสนอแนะต่อการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ มาถือปฏิบัติในประเทศไทย สภาวิชาชีพบัญชีฯ จึงจัดสัมมนาคำความเข้าใจขึ้น

วัตถุประสงค์

เพื่อนำเสนอประเด็นและผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญของมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (TFRS for SMEs) เมื่อเปรียบเทียบกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (TFRS for NPAEs) และรับฟังความคิดเห็น รวมถึงข้อเสนอแนะต่างๆ โดยเฉพาะหลักการบัญชีที่จำเป็นต้องใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ เพื่อนำไปพิจารณาจัดทำแผนการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (TFRS for SMEs) มาถือปฏิบัติในประเทศไทยต่อไป

โดยวิทยากร...

- ดร. ดร. วรศักดิ์ กุณยานนท์ ประธานคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชี
- ดร. สันตฤกษ์ วิจิตรเวทการ กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชี ประธานคณะทำงานจัดทำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาถือปฏิบัติ (IFRS for SMEs)

ผู้ควรเข้าร่วมการสัมมนาในครั้งนี้

- ผู้บริหาร/ผู้ประกอบกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ: กิจการที่มีมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (TFRS for NPAEs)
- ผู้ทำบัญชี
- ผู้สอบบัญชี
- บุคคลทั่วไป

อัตราค่าสัมมนา (รวม VAT)
(วงลดภาษี ค่าธรรมเนียมและอากรแสตมป์)
สมาชิกสภาวิชาชีพ 1,200 บาท
บุคคลทั่วไป 1,500 บาท

สมัครและสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์
133 ถนนสุขุมวิท 21 (อโศก) แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทรศัพท์ 02-6862500 4-ชอชมรม (ทศ) 2509, 2556-2559, 2572 4-ชอการเงิน (ทศ) 2526, 2583, 2534
(สถานีรถไฟท่า BTS : สถานีอโศก ทางออก 3) (สถานีรถไฟใต้ดิน MRT : สถานีสุขุมวิท ทางออก 1)
Website : www.fap.or.th Email : marketing@fap.or.th, finance@fap.or.th

Roadmap of TFRS for NPAEs

